

[Paul Schlüter.]

ville ikke, synes jeg, være rimeligt at give en skattemæssig fordel nu, som man slet ikke har kalkuleret med, da man planlagde og gennemførte sit byggeri. I alt fald for så vidt der er tale om private bygherrer, har disse nu afleveret eller er i hvert fald ved, hvis de har fået udsættelse, at aflevere deres selvangivelser. Der ville ikke komme noget som helst nyt byggeri i gang ved at give loven tilbagevirkende kraft. Derfor tror jeg nok, at dette led i lovforslaget ikke er så gennemtænkt, som man kunne have ventet af hr. Lysholt Hansen. Det siger jeg naturligvis nærmest som en kompliment.

Det er let at forstå, at ordføreren for forslagsstillerne omfatter det gamle Maribo amt og dets udviklingsproblemer med en særlig interesse, det er ligefrem hans pligt. Men derfor skal man ikke forregne billedet af de faktiske forhold, og derfor synes jeg, at det i dag skal fremhæves, at Maribo amt simpelt hen har maksimal adgang til at få egnsudviklingsstøtte i modsætning til så mange andre amter. Hvad betyder nu det? Ja, det betyder for det første, at projekter inden for Maribo amt kan opnå statsgaranti efter egnsudviklingsloven, her er ingen geografisk begrænsning. Det betyder for det andet, at Maribo amt, når talen er om industrihuse, også kan komme med og er kommet med. Der er i finansåret 1969-70 givet tilsagn om støtte til udvidelse af 3 industrihuse i Maribo amt. For det tredje er Maribo amt også nu med, når det drejer sig om at få direkte investeringstilskud til projekter. Som finansministeren nævnte, har handelsministeren i april 1970 efter indstilling af egnsudviklingsrådet fastsat, at Maribo amt inddrages under de områder, hvor simpelt hen samtlige bistandsformer kan finde anvendelse, og der er siden inødekommet en del andragender om investeringstilskud til virksomheder inden for Maribo amt. Og så endelig for det fjerde: den særstilling i form af et investeringsfradrag på 5 pct., som Tønder og Bornholms amt samt Nordjylland og Lemvig handelsdistrikt, for at tage det hele med, har haft, er jo bortfaldet med udgangen af året 1970. Det vil sige, at nu er der i alt fald aldeles fuld ligestilling.

Det er det formelle, men hvis vi så ser på det reelle, så synes jeg også, man har lov at

fremhæve i dag, at der har været år, hvor man i administrationen af egnsudviklingsbistanden har taget et ganske særligt hensyn netop til Maribo amt inden for de budgetrammer, som var til rådighed. I et enkelt år, hvor der i alt er givet garantier for 284 mill. kr., er 48 mill. kr. af dette beløb gået til Maribo amt, altså en sjettedel. Og for det samme år er der for industrihusenes vedkommende i alt ydet tilsagn om 46 mill. kr., hvoraf de 15,6 mill. kr. er givet til Maribo amt, det er en tredjedel, altså langt, langt større brøker, end man kunne forvente efter områdets geografiske og befolkningsmæssige omfang.

Så må det erkendes, at i de sidste par år har der været forholdsvist få garantitilsagn til Maribo amt. Det er ikke, fordi bevillingerne har været for små, men det er desværre, fordi der er fremkommet forholdsvist færre andragender fra Maribo amt end tidligere, og fordi egnsudviklingsrådet har måttet konstatere, at mange af disse projekter og ansøgninger ikke var kvalificerede efter de regler, rådet nødvendigvis må have. Jeg vil da gerne til sidst sige, at vi må håbe, at dette billede ændrer sig, således at Maribo amt også i fremtiden kan drage nytte og få udbytte af den bistand, der tilbydes gennem egnsudviklingslovene, og som ikke mindst tager sigte på et område som Maribo amt med de problemer, vi ved der findes i denne del af landet.

Kristen Østergaard: Jeg har også en klar erindring om, at da loven om investeringsfradrag i egnsudviklingsområder blev vedtaget i 1969, blev det klart understreget, at det var en ekstraordinær foranstaltning i en ekstraordinær situation med en betydelig ledighed i særlige egne af landet. Det var altså en engangsforanstaltning. Allerede ved lovens vedtagelse udtrykte jeg en del ubehag ved den ekstra forskelsbehandling rent egnsvis, der lå i den pågældende lovgivning med den ekstraordinære afskrivning, og dermed er det også sagt, at det er en lovgivning, der ikke bør have hverken hel eller delvis permanent karakter.

Hovedpunktet i det socialdemokratiske lovforslag, som vi her behandler, går jo ud på, at denne lov forlænges i 3 år. Lovforslaget bør derfor efter venstres mening afvises,